

οἰτορ). Πτηνὰ ἐπιπίπτοντα κατὰ τῶν μικροτέρων πτηνῶν κατὰ τρόπον ἀετοῦ, ὅθεν τὸ ὄνομα αὐτῶν. Συνών. ἀκρομάχος, δαγκανιάρης, δάγκας, κεφαλαῖς, σαρουχοπάτης. [**]

ἀετομμάτης ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀετομμάτης ΚΠαλαμ. Δωδεκ. Γύφτ.² 100.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ μάτι.

Ὁ ἔχων ὀξεῖαν ὄρασιν ὡς ἡ τοῦ ἀετοῦ ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Προὴ τοῦ νόμου ποῦ τὰ πάντα κυβερνᾷ μέσα μας εἶν' ἐμᾶς ὁ νόμος, ἀετομμάτης ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀετομύτης ἐπίθ. Λεξ. Λάουνδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ μύτι.

Ὁ ἔχων ρῖνα γρυπὴν καθὼς ἡ τοῦ ἀετοῦ.

ἀετονοσσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀετονοσσιὰ Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ νοσσιὰ.

Νεοσσιὰ, φωλεὰ ἀετοῦ. Συνών. ἀετοφωλεά.

ἀετόπειρα ἡ, Λεξ. Περιδ. Βυζ. ἀετόπειρα Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πέτρα.

1) Ὁ ἀετίτης λίθος τῶν ἀρχαίων ἀπαντῶν κατὰ παράδοσιν καὶ εἰς φωλεὰς ἀετῶν Λεξ. Περιδ. Βυζ. (Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 175).

2) Ἐρημος βράχος, ὑψηλὴ κορυφὴ βουνοῦ, σταθμὸς ἡ κατοικία ἀετῶν Στερελλ. (Αἰτωλ.). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀετόπειρα Στερελλ. (Αἰτωλ.). Ἀετόπειρις Στερελλ. (Ναύπακτ. Ζίλιστ.) [**]

ἀετοπετρίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀετοπετρίτης Πελοπν. (Ἀργολίδ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πετρίτης.

Εἶδος ἀετοῦ, πιθανῶς ὁ σταυραετός: Ἀσμ.

Καὶ καταρῶνταν τὸν ἀετὸ καὶ τὸν ἀετοπετρίτη. [**]

ἀετοπόδης ἐπίθ. Κάμπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀετός καὶ πόδι.

Ταχύπους, ὠκύπους.

ἀετόπουλλο πολλαχ. ἀετόπουλλον Πόντ. (Κερασ.) ἀετόπουλλο Θήρ. κ. ἄ. — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,216 (ἐκδ. Μαρσλῆ) ἀετόπ' λλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. ἀετενόπον Πόντ. (Σάντ.).

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀετόπουλλον.

1) Ὁ νεοσσὸς τοῦ ἀετοῦ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ.): Καθημέρα πῆγαινε ἓνα φίδι κ' ἔτρωγε τ' ἀετόπουλλα (ἐκ παραμυθ.) Δαρδαν. || Ἀσμ.

Ἔρται καὶ τὸ ἀετόπουλλον, παρακαλεῖ καὶ λέγει Κερασ. — Ποίημ.

Ἡ μάνα σου 'ς τὸν κόρφο της σ' ἔσφιγγε πεταρούδι καὶ σήμερον ἀετόπουλλο πετᾷς γοργὰ γοργὰ

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀετάκι, ἀετούδι, ἀετού-τῆι. 2) Τὸ μεγαλύτερον τῶν σελαχίων, σκυλλόφαρον (myliobatis aquila) Θήρ. Συνών. ἀετός 5.

ἀετός ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀετὲ Τσακων. ἀετὸς σύνθη. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κοτύωρ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀετὲ Τσακων. ἀετὸς Πελοπν. (Λακων.) ἀετὸς Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Αἰν.) Πόντ. (Κερασ. Σαράχ. Τραπ.) κ. ἄ. ἀγδὸς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. ἀχτὸς Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀχτὸς Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀχτὸς Α.Ρουμेल. (Σφζόπ.) Πελοπν. (Λακων.) ἀτὸς Ἀμοργ. Ἀστυπ. Κάλυμν. Κύπρ. Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σάμ. Σύμ. Τήλ. Χίος κ. ἄ. ἀτὸ Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀετόνας Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Τραπ.) ἀετόντις Πόντ. (Χαλδ.) ἀετόντις Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ.) ἀετέντις Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Χαλδ.) ἡιατὸς Κύπρ. (Ζώδ.) Θηλ. ἀετίνα Δαρδαν. Σκίαθ. αἰτίνα Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀετός. Ὁ τύπ. ἀετόνας ἐκ τῆς αἰτιατ. ἀετόνα, τὸ δὲ ἀετόντις, ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀετόντης, ὁ ἐκ τοῦ ἀετόνας.

1) Τὸ πτηνὸν ἀετός, τοῦ ὁποίου εἶδη εἶναι ἀετός ὁ γνήσιος (aquila chrysaëtus), ἀετός ὁ κοινὸς (aquila fulva) καὶ ἀετός ὁ αὐτοκρατορικὸς (aquila imperialis) (πβ. Th. Heldreich Faune de Grèce 31) κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Κατεβῆκαν οἱ ἀετοὶ 'ς τὸ φοφίμι κοιν. Ἀετὸν ἔρπαξεν τὴν κοσσάραν (ὄρνιθα) Κερασ. Τραπ. Τῆς μάνας ὁ νοῦς κὶ ἀπὸ τοῦ ἀετοῦ τὸ μάτι 'κόβεν πρὸ μακρὰ Ἐφταλιώτ. Μαζώχτρα 207. || Φρ. Ἐχει μάτι ἀετοῦ (εἶναι λίαν ὀξυδερχής. Πβ. Ὁμ. Ρ 674-5: «πάντοσε παπταίνων ὡς τ' αἰετός, ὃν ρά τε φασιν | ὀξύτατον δέρεκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν») κοιν. Νὰ σὲ φάσιν οἱ ἀτοί! (ἀρά) Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ ἀετὸς μνῆγες δὲν πᾶνει (ὅτι οἱ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ περιφρονοῦν τὰ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ) Ζάκ. κ. ἄ. Σὲ χίλιες ὀρθες ἀετὸς νικᾷ (ὅτι ὁ ἰσχυρότερος πάντοτε νικᾷ. ὀρθες = ὄρνιθες) Κρήτ. Ὁ τὴν πομπὴ τοῦ ἀετοῦ χόρευε καὶ σὺ χελῶνα (ἐκ τῶν δυστυχιῶν τῶν μεγάλων ἐπωφελοῦνται οἱ μικροὶ) Πελοπν.

Ἄλλα ὀμμάτᾱ ἔδ' ὁ ἀετὸς κὶ ἄλλα ἡ κουκουβάγια (διαφέρει ἄνθρωπος ἀνθρώπου) Πόντ. || Αἰνιγμ.

Ἀχτὸς νυχᾶτος, περιγραμμᾶτος, 'ς τὰ κάστρα πάει, μαντᾶτα φέρει

(ἡ ἐπιστολὴ) Σαρεκκλ. || Ἀσμ.

Νὰ 'μουν ἀγδός, νὰ 'χα φτερά, νὰ 'χα καὶ τὴν ὑγείᾱ μου, μέσ' 'ς τὸ καράβιν ποῦ σαι σὺ νὰ 'χτιζα τὴ φωλεᾱ μου Μεγίστ.

Ἀετὲ μου, πῶς κατήντησες, τὸ φίδι νὰ σὲ σούρνη;

Πελοπν. (Σουδεν.) 2) Ὁ γύψ (vultur fulvus) Κύπρ. Σύμ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἄσπρος ἀετός, ἀρπακτικὸν πτηνὸν τοῦ θέρους (circaëtus Gallicus) σπάνιον καὶ μονήρες ΓΠΑρλαπ. Μετανάστ. φυτῶν καὶ ζώων 104. 4) Ὑπὸ τὸν τύπον ἀετός με λευκὴν οὐρά, τὸ πτηνὸν ἁλιαετός (haliaëtus albicilla) Th. Heldreich ἔνθ' ἄν. 5) Εἶδος ἰχθύος, τὸ μεγαλύτερον τῶν σελαχίων, ὁ τοῦ Ἀριστοτ. (Ζώων ἱστορ. 5,5) ἀετός (myliobatis aquila) Ἀθῆν. Κέρκ. Κεφαλλ. Κύθ. Κυκλ. Πειρ. Πελοπν. Συνών. ἀετόπουλλο 2. 6) Συσκευὴ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς μεγάλης φιάλης τοῦ ἀγιασμοῦ φέρουσα πρὸς τὰ ἄνω παράστασιν τοῦ δικεφάλου ἀετοῦ, κάτωθεν δὲ αὐτοῦ δύο κεφαλὰς λεόντων με ἀνοικτὰ στόματα, ἐξ ὧν ἐκρέει τὸ ὕδωρ ἐντὸς τῆς λεκάνης Ἀθ. 7) Χάρτινον ἄθυρμα τῶν παιδῶν ἀνυψούμενον εἰς τὸν ἀέρα κοιν. Συνών. πετάσι, πεταχτό, στεφανωτό. 8) Παιδιά, καθ' ἣν εἰς τῶν παικτῶν ἀπομμεῖται τὸν ἀετόν, οἱ δὲ λοιποὶ τὴν ὄρνιθα με τοὺς νεοσσούς αὐτῆς ἀμυνόμενοι κατὰ τῶν ἐπιθέσεων τοῦ ἀετοῦ Βιθυν. Ἡπ. (Ἀρτ.)

